

УДК 373.2:37.064

Педагогіка партнерства у дошкільній освіті: сучасні орієнтири взаємодії

PARTNERSHIP PEDAGOGY IN PRESCHOOL EDUCATION: MODERN GUIDELINES OF INTERACTION

САВЧЕНКО Вікторія Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри виховання та культури здоров'я, Комунальний заклад вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради», вул. Володимира Антоновича, 70, м. Дніпро, 49006, Україна

SAVCHENKO Victoriia Anatoliyivna – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Education and Health Culture, Communal Institution of Higher Education «Dnipro Academy of Continuing Education» of the Dnipropetrovsk Regional Council, 70 Volodymyra Antonovycha St., Dnipro, 49006, Ukraine

ORCID <https://orcid.org/0000-0003-2551-7164>

DOI <https://doi.org/10.54891/2786-7013/2026-1-18>

Анотація. У статті дошкільну освіту розглянуто як цілісний, відкритий і динамічний простір реалізації педагогіки партнерства, що ґрунтується на засадах взаємоповаги, довіри, діалогу, рівноправності та спільної відповідальності всіх учасників освітнього процесу. Наголошено, що саме в умовах дошкільної освіти закладаються основи конструктивної взаємодії, формуються первинні соціальні навички дитини та її готовність до співпраці. Обґрунтовано актуальність переходу від традиційних, переважно авторитарних і однобічних форм взаємодії до партнерських відносин у системі «педагог–дитина–батьки» в умовах сучасних освітніх трансформацій, зумовлених упровадженням компетентнісного підходу, ідей дитиноцентризму та гуманізації освіти. Підкреслено, що такі зміни сприяють підвищенню якості освітнього процесу, забезпечують узгодженість виховних впливів і створюють передумови для гармонійного розвитку особистості дитини. Визначено нові орієнтири взаємодії, серед яких дитиноцентризм, що передбачає визнання унікальності кожної дитини, врахування її індивідуальних потреб, інтересів і темпів розвитку; суб'єкт-суб'єктна взаємодія як основа рівноправного діалогу між усіма учасниками освітнього процесу, що забезпечує активну позицію дитини, педагога та батьків; педагогіка довіри, яка ґрунтується на створенні психологічно безпечного середовища, підтримці, повазі та прийнятті; відкритість освітнього середовища, що передбачає прозорість діяльності закладу дошкільної освіти, доступність комунікації та готовність до співпраці; активне залучення сім'ї до освітнього процесу як рівноправного партнера, що сприяє узгодженості виховних впливів, підвищенню педагогічної культури батьків та забезпеченню цілісного розвитку дитини. Проаналізовано особливості впровадження партнерського підходу у закладах дошкільної освіти, окреслено ефективні форми і методи співпраці з батьками та дітьми. Акцентовано увагу на ролі педагога як фасилітатора партнерської взаємодії, здатного створювати безпечне, інклюзивне та розвивальне середовище. Доведено, що реалізація педагогіки партнерства сприяє гармонійному розвитку особистості дитини дошкільного віку, формуванню соціальних компетентностей і позитивного досвіду взаємодії.

Ключові слова: дошкільна освіта, педагогіка партнерства та партнерська взаємодія, дитиноцентризм, суб'єкт-суб'єктні відносини та освітнє середовище, взаємодія з батьками, соціальні компетентності, розвиток дитини та педагог-фасилітатор.

Summary. The article considers preschool education as a holistic, open and dynamic space for the implementation of partnership pedagogy, based on the principles of mutual respect, trust, dialogue, © САВЧЕНКО Вікторія Анатоліївна

equality and joint responsibility of all participants in the educational process. It is emphasized that it is in the conditions of preschool education that the foundations of constructive interaction are laid, the primary social skills of the child and his readiness for cooperation are formed. The relevance of the transition from traditional, mainly authoritarian and one-sided forms of interaction to partnership relations in the system of «teacher - child – parents» is substantiated in the conditions of modern educational transformations, caused by the introduction of a competency-based approach, ideas of child-centrism and humanization of education. It is emphasized that such changes contribute to improving the quality of the educational process, ensure the consistency of educational influences and create the prerequisites for the harmonious development of the child's personality. New guidelines for interaction have been identified, including child-centeredness, which involves recognizing the uniqueness of each child, taking into account their individual needs, interests, and pace of development; subject-subject interaction as the basis for an equal dialogue between all participants in the educational process, which ensures the active position of the child, teacher, and parents; pedagogy of trust, which is based on creating a psychologically safe environment, support, respect, and acceptance; openness of the educational environment, which involves transparency in the activities of the preschool educational institution, accessibility of communication, and readiness for cooperation; active involvement of the family in the educational process as an equal partner, which contributes to the consistency of educational influences, increasing the pedagogical culture of parents, and ensuring the holistic development of the child. The features of implementing a partnership approach in preschool educational institutions have been analyzed, and effective forms and methods of cooperation with parents and children have been outlined. The focus is on the role of the teacher as a facilitator of partnership interaction, capable of creating a safe, inclusive and developmental environment. It is proven that the implementation of partnership pedagogy contributes to the harmonious development of the personality of a preschool child, the formation of social competencies and positive experience of interaction.

Key words: *preschool education, partnership pedagogy and partnership interaction, child-centeredness, subject-subject relations and educational environment, interaction with parents, social competencies, child development and teacher-facilitator.*

Вступ. Сучасний етап розвитку освіти в Україні характеризується глибокими трансформаційними процесами, спрямованими на оновлення змісту, форм і методів освітньої діяльності відповідно до європейських стандартів та суспільних запитів. Особливої актуальності ці зміни набувають у сфері дошкільної освіти, яка є першою ланкою безперервної освіти та закладає основи гармонійного розвитку особистості дитини. У цьому контексті провідною тенденцією стає утвердження педагогіки партнерства як ключового принципу організації освітнього процесу.

Педагогіка партнерства передбачає якісно новий рівень взаємодії між усіма учасниками освітнього процесу – педагогами, дітьми та їхніми батьками – на засадах взаємоповаги, довіри, відкритості, діалогу та спільної відповідальності за результати розвитку й виховання дитини. Такий підхід забезпечує перехід від авторитарної моделі навчання і виховання до гуманістичної, дитиноцентрованої парадигми, у якій дитина виступає активним суб'єктом освітнього процесу.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю переосмислення традиційних підходів до організації взаємодії у закладах дошкільної освіти та пошуку ефективних механізмів реалізації партнерських відносин. В умовах сучасних освітніх змін особливого значення набувають такі орієнтири, як дитиноцентризм, суб'єкт-суб'єктна взаємодія, педагогіка довіри, відкритість освітнього середовища та активне залучення сім'ї до освітнього процесу. Саме вони визначають нову якість взаємодії, спрямовану на забезпечення цілісного розвитку дитини дошкільного віку.

Проблема впровадження педагогіки партнерства у дошкільній освіті привертає увагу багатьох вітчизняних і зарубіжних науковців, однак питання комплексного осмислення дошкільної

освіти як простору партнерства потребує подальшого наукового обґрунтування та практичної конкретизації.

Аналіз останніх досліджень. Проблема педагогіки партнерства у системі дошкільної освіти останніми роками активно досліджується як вітчизняними, так і зарубіжними науковцями у контексті модернізації освіти та впровадження компетентнісного підходу.

Т. Рожко-Павлишин переконує, що найважливішим осередком виховання та провідним соціальним фактором, який впливає на становлення особистості дитини є її сім'я. Батьки своїм виховним впливом закладають основні особистісні якості, які супроводжуватимуть дитину все життя та обґрунтовує взаємодію у триаді «педагог–дитина–батьки» як основу ефективного освітнього процесу [9, с. 698].

Подібні ідеї простежуються у дослідженнях Н. Ведмеденко та В. Матвієнко, які визначають педагогіку партнерства ключовим компонентом реалізації освітніх реформ та підкреслюють важливість співпраці між усіма учасниками освітнього процесу [3, с. 29–32].

Особливості реалізації партнерської взаємодії у дошкільній освіті висвітлено у працях Н. Голоти, яка акцентує увагу на розвитку суб'єктності дитини, її ініціативності та самостійності через партнерські відносини з педагогом [5, с. 79–82].

Практичні аспекти взаємодії вихователя з батьками розглядає Н. Ковалевська, наголошуючи на переході від авторитарної до суб'єкт-суб'єктної моделі взаємодії [8, с. 79–82].

Важливим напрямом досліджень є співпраця закладу дошкільної освіти із сім'єю як основи педагогіки партнерства. Так, Н. Алендар та Н. Семенова визначають сім'ю ключовим соціальним інститутом, взаємодія з яким забезпечує цілісний розвиток дитини та ефективність освітнього процесу [1, с. 6–8].

Окремі аспекти партнерської взаємодії у контексті фізкультурно-оздоровчої роботи висвітлено у дослідженнях А. Залізник [7, с. 39–41].

Питання нормативно-правового забезпечення партнерства у дошкільній освіті розкрито у працях І. Апрелевої та Ю. Сирової, які аналізують законодавчу базу та визначають умови ефективної взаємодії учасників освітнього процесу [2, с. 238–241].

Водночас А. Євдокимова, сучасна наукова дослідниця акцентує увагу на педагогіці партнерства як інноваційному напрямі розвитку освітнього простору, що базується на ідеях довіри, діалогу та співпраці [6, с. 20–25].

Аналіз наукових джерел свідчить, що, незважаючи на значну кількість досліджень, проблема осмислення дошкільної освіти як цілісного простору партнерства та визначення нових орієнтирів взаємодії між його учасниками потребує подальшого наукового уточнення та систематизації, що й зумовлює актуальність даного дослідження.

Мета статті полягає в теоретичному обґрунтуванні педагогіки партнерства в дошкільній освіті та визначенні особливостей реалізації партнерської взаємодії між учасниками освітнього процесу.

Виклад основного матеріалу. Сучасна дошкільна освіта в Україні розглядається як важливий соціально-педагогічний інститут, що забезпечує гармонійний розвиток дитини, формування її базових компетентностей та соціального досвіду. У контексті освітніх реформ особливого значення набуває утвердження педагогіки партнерства як провідного принципу організації освітнього процесу.

Огляд наукових джерел щодо питання сучасних підходів до навчання все більше орієнтується на створення сприятливого середовища співпраці, що поступово замінює традиційний монологічний підхід на більш відкритий та діалогічний формат спілкування з дошкільниками. Саме така трансформація передбачає не лише зменшення обсягу дублювання інформації,

яку вихованці можуть отримати з доступних джерел, але й активне впровадження методів навчання, які стимулюють розвиток творчого потенціалу, ініціативності та активності дитини. «Педагогіка партнерства» стає невід'ємним елементом нової освітньої парадигми, забезпечуючи ефективну взаємодію між усіма учасниками освітнього процесу.

Розгляд дошкільної освіти як простору партнерства передбачає її розуміння не лише як сукупності освітніх впливів, а як відкритої соціально-педагогічної системи, в якій взаємодіють різні суб'єкти – діти, педагоги, батьки, адміністрація.

У наш час освітній простір дошкільного закладу має будуватися на принципах гуманізації, демократизації та дитиноцентризму. Дитина відіграє роль активного учасника освітнього процесу та здатна висловлювати власну думку, ініціювати діяльність та впливати на освітній процес.

У межах даного дослідження зазначені орієнтири розглядаються не як нові за своєю сутністю, а як такі, що набувають нового змістового наповнення в умовах сучасних освітніх трансформацій.

Зазначаємо, що в багатьох виданнях партнерський простір дошкільної освіти характеризується такими ознаками:

- відкритість до взаємодії та змін;
- психологічна безпека;
- довіра між учасниками освітнього процесу;
- рівноправність суб'єктів взаємодії;
- орієнтація на потреби та інтереси дитини.

Як зазначає А. Євдокимова, саме створення такого середовища забезпечує формування в дитини позитивного досвіду соціальної взаємодії, що є основою її подальшої соціалізації [6].

У процесі модернізації дошкільної освіти виокремлюються нові орієнтири взаємодії, які визначають її зміст і характер.

Дитиноцентризм є базовим принципом, що передбачає визнання унікальності кожної дитини. За Н. Алендарь, дитиноцентризм орієнтує освітній процес на індивідуальні потреби, інтереси та можливості дитини, забезпечуючи її всебічний розвиток [1, с. 6–7].

Суб'єкт-суб'єктна взаємодія розглядається як основа партнерських відносин. А. Філімонюк підкреслює, що така взаємодія передбачає рівноправний діалог між педагогом і дитиною, в якому обидві сторони є активними учасниками [10, с. 58–60].

Педагогіка довіри ґрунтується на створенні сприятливого психологічного клімату. Зміст партнерської взаємодії доцільно вибудовувати на таких засадах:

- дитиноцентрованості як провідного орієнтира;
- психологічно виваженого характеру комунікації;
- практичної спрямованості діяльності;
- консолідації зусиль педагогів і батьків у всіх напрямках розвитку дитини;
- пріоритетності розв'язання педагогічних завдань;
- чіткої часової регламентації та орієнтації на досягнення конкретних результатів.

Відкритість освітнього середовища передбачає прозорість діяльності закладу, доступність інформації та готовність до співпраці. Нами було зазначено, що саме відкритість сприяє формуванню позитивного іміджу закладу та підвищенню довіри з боку батьків.

Активне залучення сім'ї є важливою умовою реалізації педагогіки партнерства. Аналізуючи різні джерела можна довести, що співпраця з батьками сприяє узгодженості виховних впливів та підвищує ефективність освітнього процесу.

Реалізація педагогіки партнерства в дошкільній освіті потребує використання відповідних форм і методів роботи. До ефективних форм взаємодії належать: традиційні та інтерактивні

батьківські збори; індивідуальні та групові консультації для батьків; спільні освітні заходи (свята, проєкти, майстер-класи); тренінги та педагогічні практикуми; родинні клуби та дискусійні платформи; дні відкритих дверей; партнерські зустрічі у форматі «круглого столу»; онлайн-комунікація (вебінари, чати, електронні платформи); залучення батьків до освітніх проєктів і спільної діяльності з дітьми.

Такі форми сприяють налагодженню довірливих взаємин, активізації батьківської участі та забезпечують узгодженість виховних впливів у розвитку дитини.

За науковими підходами А. Залізняка, інтерактивні форми організації взаємодії є найбільш результативними, адже сприяють активній участі всіх суб'єктів освітнього процесу, підвищують рівень їхньої взаємодії та забезпечують ефективність педагогічного партнерства [7, с. 39–41].

Серед методів реалізації педагогіки партнерства вагоме місце посідають: методи діалогічної взаємодії (бесіда, дискусія, полілог); інтерактивні методи (тренінги, рольові та ділові ігри, кейс-метод); метод проєктів; метод педагогічної підтримки та супроводу; методи співпраці та співтворчості; рефлексивні методи (самооцінювання, взаємооцінювання, обговорення результатів діяльності); методи позитивної мотивації та заохочення; інформаційно-комунікаційні методи взаємодії (онлайн-платформи, цифрові ресурси, електронна комунікація).

Використання цих методів сприяє розвитку комунікативних навичок, формуванню відповідальності та самостійності в дітей.

Особливу роль у реалізації педагогіки партнерства відіграє педагог, який постає не лише організатором освітнього процесу, а й фасилітатором взаємодії між усіма його учасниками. У цьому контексті діяльність педагога спрямовується на створення умов для відкритого діалогу, підтримку суб'єкт-суб'єктних відносин, стимулювання активності та ініціативності дітей і батьків, а також координацію спільної діяльності. Така позиція передбачає відхід від авторитарних моделей впливу та утвердження партнерського стилю професійної взаємодії, що ґрунтується на довірі, взаємоповазі та співпраці.

А. Філімонюк зазначає, що для ефективної реалізації практики педагогіки партнерства педагог закладу дошкільної освіти повинен володіти такими психологічними здібностями та якостями:

- оперативно-творче мислення, здатність орієнтуватися в різних комунікативних ситуаціях;
- комунікативність, наявність потреби та вміння спілкуватись з батьками та дитиною;
- проявляти інтерес до всіх учасників освітнього процесу;
- здатність співпереживати та розуміти інших;
- здатність підтримувати зворотний зв'язок у спілкуванні;
- здатність використовувати різні прийоми та засоби впливу: пристосування, захоплення, навіювання, переконання тощо;
- здатність керувати своїм психологічним станом, настроєм, мімікою, жестами, голосом тощо;
- комунікативна культура, великий лексичний запас, вміння вдало добирати мовні прийоми тощо;
- здатність до педагогічної імпровізації;
- вміння прогнозувати наслідки своїх дій та можливі педагогічні ситуації;
- вміння швидко реагувати на спонтанну комунікативну ситуацію [10, с. 57–60].

Педагог повинен бути відкритим до діалогу, здатним до співпраці, толерантним і готовим до постійного професійного розвитку. Саме особистість педагога є ключовим фактором успішної реалізації партнерських відносин у дошкільній освіті.

Незважаючи на значні переваги педагогіки партнерства, її впровадження супроводжується певними труднощами. Серед них:

- недостатня готовність педагогів до нових форм взаємодії;
- низький рівень педагогічної культури батьків;
- стереотипи авторитарного виховання;
- обмежені ресурси закладів освіти.

Водночас, як зазначає А. Євдокимова, подолання цих труднощів можливе за умови системної роботи, підвищення кваліфікації педагогів та розвитку культури партнерства у суспільстві [6, с. 26–27].

Важливим у межах дослідження є розмежування понять «педагогіка партнерства» та «партнерська взаємодія». Педагогіка партнерства розглядається як концептуальна основа організації освітнього процесу, що визначає його цінності, принципи та підходи. Натомість партнерська взаємодія є процесуальним аспектом, який відображає практичну реалізацію цієї концепції у взаємодії між педагогом, дитиною та батьками.

Практична значущість дослідження полягає в можливості використання запропонованих форм і методів партнерської взаємодії в діяльності закладів дошкільної освіти, зокрема під час організації роботи з батьками та створення партнерського освітнього середовища.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що: уточнено сутність педагогіки партнерства в дошкільній освіті; конкретизовано зміст партнерської взаємодії між педагогом, дитиною та батьками; систематизовано основні форми й методи реалізації педагогіки партнерства; виокремлено та структуровано орієнтири партнерської взаємодії в умовах сучасної дошкільної освіти.

Висновки. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що сучасна дошкільна освіта має розглядатися як цілісний простір партнерства, у якому забезпечується ефективна взаємодія всіх учасників освітнього процесу на засадах довіри, взаємоповаги, відкритості та спільної відповідальності за розвиток дитини. Визначено, що впровадження педагогіки партнерства є об'єктивною необхідністю в умовах модернізації освіти та реалізації компетентнісного підходу.

У ході дослідження уточнено сутність педагогіки партнерства в дошкільній освіті як системи суб'єкт-суб'єктної взаємодії між педагогом, дитиною та батьками, що спрямована на створення сприятливого освітнього середовища та забезпечення гармонійного розвитку особистості дитини. Обґрунтовано, що ключовими орієнтирами такої взаємодії виступають дитиноцентризм, педагогіка довіри, відкритість освітнього середовища та активне залучення сім'ї до освітнього процесу.

Доведено, що ефективність реалізації педагогіки партнерства значною мірою залежить від професійної готовності педагога до організації партнерської взаємодії, його комунікативної культури, здатності до фасилітації освітнього процесу та налагодження конструктивної співпраці з батьками. Встановлено, що використання інтерактивних форм і методів роботи сприяє активізації участі всіх суб'єктів освітнього процесу, розвитку соціальних компетентностей дітей та формуванню позитивного досвіду взаємодії.

Водночас виявлено низку проблем, що ускладнюють впровадження педагогіки партнерства, зокрема недостатній рівень готовності педагогів до інноваційної діяльності, збереження стереотипів авторитарної взаємодії, а також обмежена участь батьків в освітньому процесі. Це зумовлює необхідність системної роботи щодо підвищення професійної компетентності педагогічних працівників, розвитку педагогічної культури батьків та створення умов для відкритого освітнього середовища.

Перспективи подальших наукових розвідок вбачаються в розробленні та апробації ефективних технологій педагогіки партнерства в закладах дошкільної освіти, зокрема в умовах інклюзивного освітнього середовища, а також у дослідженні впливу партнерської взаємодії на формування ключових компетентностей дітей дошкільного віку.

Список використаних джерел

1. Алendarь Н., Семенова Н. Взаємодія закладу дошкільної освіти та сім'ї як основа педагогіки партнерства. *Acta Paedagogica Volynienses*. 2023. № 3. С. 3–9. DOI: <https://doi.org/10.32782/apv/2023.3.1>
2. Апрельєва І. В., Сирова Ю. В. Соціальне партнерство в дошкільній освіті: правові аспекти. *Педагогічні науки: теорія та практика*. 2022. № 1. С. 237–242. DOI: <https://doi.org/10.26661/2786-5622-2022-1-36>
3. Ведмеденко Н., Матвієнко В. Педагогіка партнерства як основа Нової української школи. *Освітньо-науковий простір*. 2024. № 1. С. 28–36.
4. Вишневський О. Теоретичні основи сучасної української педагогіки: посібник для студентів вищих навчальних закладів. Дрогобич: Коло, 2006. 326 с.
5. Голота Н. В. Організація педагогічного партнерства в ЗДО як умова забезпечення якості освіти: монографія. Київ: Київський університет імені Бориса Грінченка, 2023. С. 76–92.
6. Євдокимова А. Є. Педагогіка партнерства в сучасному освітньому просторі. *Педагогічна інноватика: сучасність та перспективи*. 2026. № 11. С. 20–27.
7. Залізняк А. Педагогічне партнерство дошкільного закладу з батьками дошкільників: аспекти фізкультурно-оздоровчої роботи. *Науковий вісник Вінницької академії безперервної освіти. Серія «Педагогіка. Психологія»*. 2023. № 3. С. 38–43.
8. Ковалевська Н. Впровадження в роботу дошкільного навчального закладу нової форми співпраці – батьківський клуб. *Педагогічна освіта: теорія і практика*. 2017. Вип. 23. Ч. 2. С. 179–184.
9. Рожко-Павлишин Т. А. Взаємодія з сім'єю – пріоритетний напрям діяльності закладу дошкільної освіти. *Молодий вчений*. 2018. № 11 (63). С. 697–701. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2018/11/156.pdf> (дата звернення: 11.03.2026).
10. Філімонюк А. Особливості партнерської взаємодії між вихователем ЗДО та батьками: ефективні практики. *Наша школа: науково-практичні студії*. 2025. № 2 (10). С. 53–63.

References

1. Alendar N., Semenova N. (2023). Vzaiemodiia zakladu doshkilnoi osvity ta simi yak osnova pedahohiky partnerstva [Interaction of preschool educational institution and family as the basis of partnership pedagogy]. *Acta Paedagogica Volynienses*, 3, 3–9. DOI: <https://doi.org/10.32782/apv/2023.3.1> [in Ukrainian].
2. Aprieliєva I. V., Syrova Yu. V. (2022). Sotsialne partnerstvo v doshkilnii osviti: pravovi aspekty [Social partnership in preschool education: legal aspects]. *Pedahohichni nauky: teoriia ta praktyka – Pedagogical sciences: theory and practice*, 1, 237–242. DOI: <https://doi.org/10.26661/2786-5622-2022-1-36> [in Ukrainian].
3. Vedmedenko N., Matviienko V. (2024). Pedahohika partnerstva yak osnova Novoi ukraynskoi shkoly [Pedagogy of partnership as the basis of the New Ukrainian school]. *Osvitno-naukovyi prostir – Educational and scientific space*, 1, 28–36 [in Ukrainian].
4. Vyshnevskiyi O. (2006). Teoretychni osnovy suchasnoi ukraynskoi pedahohiky [Theoretical foundations of modern Ukrainian pedagogy]: posibnyk dlia studentiv vyshchych navchalnykh zakladiv. Drohobych: Kolo [in Ukrainian].
5. Holota N. V. Orhanizatsiia pedahohichnoho partnerstva v ZDO yak umova zabezpechennia yakosti osvity [Organization of pedagogical partnership in ZDO as a condition for ensuring the quality of education]: monohrafiia. Kyiv: Kyivskiyi universytet imeni Borysa Hrinchenka [in Ukrainian].
6. Ievdokymova A. Ye. (2026). Pedahohika partnerstva v suchasnomu osvitnomu prostori [Pedagogy of partnership in the modern educational space]. *Pedahohichna innovatyka: suchasnist ta perspektyvy – Pedagogical innovation: modernity and prospe*, 11, 20–27 [in Ukrainian].

7. Zalizniak A. (2023). Pedagogichne partnerstvo doshkilnoho zakladu z batkami doshkilnykiv: aspekty fizkulturno-ozdorovchoi roboty [Pedagogical partnership of a preschool institution with parents of preschoolers: aspects of physical education and health work]. Naukovyi visnyk Vinnytskoi akademii bezpererвної osvity. Seriya «Pedagogika. Psykholohiia» – Scientific Bulletin of the Vinnytsia Academy of Continuing Education. Series «Pedagogy. Psychology», 3, 38–43 [in Ukrainian].

8. Kovalevska N. (2017). Vprovadzhennia v robotu doshkilnoho navchalnoho zakladu novoi formy spivpratsi – batkivskiy klub [Introduction of a new form of cooperation into the work of a preschool educational institution – a parent club]. Pedagogichna osvita: teoriia i praktyka Pedagogical education: theory and practice: collection of scientific works, 23, 2, 179–184 [in Ukrainian].

9. Rozhko-Pavlyshyn T. A. (2018). Vzaiemodiia z simieiu –priorityetnyi napriam diialnosti zakladu doshkilnoi osvity [Interaction with the family – a priority area of activity of a preschool educational institution]. Molodyi vchenyi – Young Scie, 11 (63), 697–701. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2018/11/156.pdf> (accessed: 11.03.2026) [in Ukrainian].

10. Filimoniuk A. (2025). Osoblyvosti partnerskoi vzaiemodii mizh vykhovatelem ZDO ta batkami: efektyvni praktyky [Peculiarities of partnership interaction between a preschool teacher and parents: effective practices]. Nasha shkola: naukovo-praktychni studii – Peculiarities of partnership interaction between a preschool teacher and parents: effective practices, 2 (10), 53–63 [in Ukrainian].

Отримано 18.03.2026.

Прийнято до друку 25.03.2026.

Опубліковано 08.04.2026.

Received 18.03.2026.

Accepted for publication 25.03.2025.

Published 08.04.2026.